

voor zieke en gemeenschap beiden. Maar dat haugt niet samen met de kosteloosheid der attesten. Geen ongelijk heeft MOORE echter als hij zegt, dat de houding van den staat het publiek doet gelooven, dat ieder die het vraagt, aanspraak heeft op een schriftelijke verklaring van iederen dokter over ieder onderwerp.

Zoo kreeg hij van het Queen Victoria's Jubilee Institute voor wijkverpleging een beleefden brief met een groot formulier betreffende de lichamelijke geschiktheid van een candidaat-verpleegster. De professor antwoordde, dat hij kosteloos ter beschikking was voor iedere „Queen's Nurse”, *als zij ziek was*. Maar voor een inlichting aan de instelling, als hier vereischt werd, zou hij een guinea rekenen. Het Q. V. J. I. liet nu verder de candidaten haar eigen dokter om het attest vragen.

In een ander geval werd hem door het bestuur eener school, waar hij kosteloos geneeskundige hulp verleende, verzocht, te verklaren, dat zekere leerlingen niet aanwezig konden zijn bij de inspectie der school. Hij antwoordde, dat dit niet tot de diensten behoorde, die een arts wel om niet verricht, nl. het helpen van zieken, maar dat het eenvoudig ging om het geldelijk belang der instelling, het verkrijgen van het subsidie voor iederen leerling. Voor de hulp, daartoe door zijn attest te verlenen, verlangde hij weder een guinea, en verkreeg hij die met een beleefden brief.

Ziedaar uitsluitend de stoffelijke zijde van het vraagstuk beschouwd. Maar al werd alleen deze in het oog gehouden, werd voor een schriftelijke inlichting, die slechts door een deskundige kan worden verstrekt en waarvoor die deskundige een verantwoordelijkheid op zich neemt, ja zelfs eigen belangen in de waagschaal stelt, een gepaste belooning geëischt, dan zou dit reeds een rem zijn voor het publiek, dat plotseling zou ontdekken, dat men het eigenlijk bijna altijd wel kan stellen zonder die inlichting, die nu op de lompeste wijze als iets van zelf sprekends en onontbeerlijks wordt verlangd. En met verbazing zouden dit de collega's zien, die nu meenen, dat de maatschappij ernstig zou worden ontriefd door afschaffing van sommige attesten. Niet om guinea, neen om enkele kwartjes zou men zijn attestendorst bedwingen, en daarmee zou de onstoffelijke zijde van het vraagstuk haar beteekenis grootendeels verliezen. Maar het is, gelijk MOORE besluit: „de geneeskundige stand is niet geheel buiten schuld. Zijn spreekwoordelijke vrijgevigheid en zijn gebrek aan wereldwijsheid hebben er toe bijgedragen, bij het publiek een onjuiste schatting te doen ontstaan van de waarde eener geneeskundige verklaring en van wat het kost, deze met nauwgezetheid te verstrekken”.

PINKHOF.

BRIEFWISSELING.

GELUKWENSCH.

Aan twee leden onzer redactie is de eer te beurt gevallen, benoemd te worden tot lid der Koninklijke Akademie van Wetenschappen te Amsterdam, nl. prof. E. D. WIERSMA te Groningen en mijn mede-redacteur prof. G. VAN RIJNBERK, alhier. Dit zeldzame feit in de geschiedenis van ons *Tijdschrift* heb ik gemeend hier nog wel even afzonderlijk te mogen herdenken en tegelijkertijd aan beide heeren in het openbaar mijn gelukwenschen met deze eervolle onderscheiding aan te bieden, waarmede, naar ik vermoed, de lezers wel zullen kunnen instemmen.

Amsterdam, 17 Mei 1915.

P. MUNTENDAM,
2de beheerend-redacteur.
